

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Regretting you

© Colleen Hoover, 2019

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2020

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Христина Кочовска

Лектор Марија Иванова

Уредник Деана Здравева

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2020

Тираж 1500 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Без каење

Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПОФАЛНИ ЗБОРОВИ ЗА КОЛИН ХУВЕР

„Колку извонредна приказна што ќе те допре. Се чува засекогаш. Книга која се пренесува од генерација на генерација“.

USA Today за „Ова завршува со нас“

„Исповеди од Колин Хувер е прекрасна и жална приказна што ќе ви разбуди многу чувства“.

The Guardian

„Ова завршува со нас опфаќа тешка тема... со романтична нежност и емоционална тежина. Врските се прикажани со сочувствување и искреност. А морате да ја прочитате и белешката од авторката на крајот од книгата која ја објаснува личната поврзаност на Хувер со темата. Полна со возбудлива драма и болни вистини, оваа книга моќно ја илустрира ужасноста на насилството, како и силата на преживеаните“.

Kirkus

„Хувер се приклучува во ранковите на ѕвезди како Џенифер Вајнер и Џоџо Мојес, и малку Џилијан Флин. Сигурно ќе задоволи еден куп жедни читатели“.

Library Journal

„Хувер гради одличен нов свет на возрасни со двајца кои растат во нивните кариери и ја откриваат зрелата љубов“.

Booklist за „Сурова љубов“

*Оваа книга е за брилијантната и
фасцинантна Скарлет Рејнолдс.
Едвај чекам светов да го почувствува
твоето влијание.*

Прва глава

Мориан

Се прашувам дали луѓето се единствените живи суштества кои понекогаш се чувствуваат празно однатре.

Не разбирам како моево тело е полно со сè што треба да има во едно тело - коски, мускули, крв и органи - а сепак, градиве некогаш ги чувствувам празни, па ако некој ми вресне во устата, вресокот ќе одекне во мене.

Веќе неколку недели се чувствувам вака. Се надевам дека ќе помине бидејќи почнувам да се грижам што е тоа што ми ја предизвикува оваа празнина. Имам прекрасен дечко со кого се гледам повеќе од една година. Ако не обрнувам внимание на моментите кога Крис се однесува како претерано незрел тинејџер (обично како резултат на алкохол), тој е сè она што отсекогаш сум посакувала да го има еден дечко. Тој е смешен, привлечен, си ја сака мајка му и има цели во животот. Нема смисла тој да е причина за мојата празнина.

Следна е Џени. Таа ми е помала сестра, а и најдобра другарка. Но знам дека таа не е изворот на мојата празнина. Всушност, таа е главен извор на мојата среќа, иако ние две сме сосема различни. Таа е екстровејтна, спонтана, гласна и се смее на начин кој го обожавам. А јас сум потивка од неа и многу често се смеам со сила.

Си имаме интерна шега за тоа колку сме различни - кога не би биле сестри, би се мразеле. Јас би ѝ била досадна, а таа би ми била напорна. Но бидејќи сме сестри и само дванаесет месеци разлика, успеваме да најдеме заеднички јазик. Има моменти кога преовладува тензија и се караме, ама на крај секогаш гледаме да се смириме. Како што старееме, сè помалку се расправаме, а сè повеќе се дружиме - особено сега кога таа се гледа со Џона, најдобриот другар на Крис. Откако Крис и Џона завршија средно училиште минатиот месец, ние четворицата сме неразделни.

Можеби мајка ми е причината за моето расположение, ама не би имало смисла. Нејзиното отсуство и не е нешто ново. Всушност, сега сум веќе навикната да ја нема, и ако не друго, барем поприфатлив ми е фактот што јас и Џени го извлековме подебелиот крај кога станува збор за родители. Откако почина нашиот татко пред пет години, таа е отсутна од нашите животи. Тогаш бев многу погневна што морав да се грижам за Џени, отколку што сум сега. И колку повеќе стареам, толку помалку ми пречи што таа не е таков тип на мајка што ни се меша во животот, ни поставува граници, или... се грижи.

Да бидам искрена, некако е забавно тоа што на мои седумнаесет години имам толкава слобода за која моите врсници би можеле само да сонуваат.

Во последно време ништо се нема променето во мојот живот за да можам да ја објаснам оваа длабока празнина што ја чувствувам. Или можеби има промена, а јас се плашам да ја забележам.

„Погодете што?“ вели Џени. Таа седи на совозачкото седиште, Џона вози, а јас и Крис седиме одзади. Гледав низ прозорецот додека размислував за себе, па си ги запирам мислите и ја погледнувам. Таа е свртена кон нас и возбудено гледа де во мене, де во Крис. Вечерва е навистина убава. Позајми еден

од моите долги фустани и стави само малку шминка. Неверојатна е разликата меѓу петнаесетгодишната Џени и шеснаесетгодишнава. „Хенк рече дека вечерва може да ни ‘среди’“.

Крис ја крева раката и прави „да пукне“ со Џени. Повторно погледнувам низ прозорецот, не сум сигурна дали ми се допаѓа тоа што Џени сака да се напуши. Јас се имам напушено неколку пати како резултат на тоа што имаме мајка каква што е нашата. Но Џени има само шеснаесет години и на секоја забава зема сè што ќе ѝ се најде при рака. Тоа е главната причина што јас избирам да не земам ништо, бидејќи отсекогаш чувствувам одговорност за неа. Сепак, јас сум постарата и нашата мајка нема никаква контрола врз нас.

Понекогаш се чувствувам како да сум му дадилка и на Крис. Џона е единствениот во колава кој не треба да го чувам. Не е дека тој не пие или не дува, туку едноставно знае да се држи без разлика каква супстанца тече низ неговиот систем. Тој има еден од најстабилните карактери што сум ги сретнала. Тивок кога е пијан. Тивок кога е дрогиран. Тивок кога е среќен. И некако уште потивок кога е лут.

Џона му е најдобар другар на Крис уште од детството. Тие се машка верзија од мене и Џени, само обратно од нас. Крис и Џени се центар на внимание на секоја забава. Џона и јас сме незабележливите асистенти.

Што е до мене - ми одговара. Попрво ќе си седам залепена до сидот и тивко ќе уживам гледајќи ги другите, отколку да бидам качена на маса среде соба и сите да гледаат во мене.

„Колку е далеку местово?“ прашува Џона.

„Уште околу осум километри“, вели Крис. „Не е далеку“.

„Може не е далеку од овде, ама од дома е. Кој ќе вози за назад вечерва?“ прашува Џона.

„Јас не!“ Џени и Крис одговараат во еден глас.

Џона ме погледнува преку ретровизорот, а јас зјапам во него и кимам. Кима и тој. Без збор се разбравме дека ние ќе останеме трезни вечерва. Не знам како успеваме да комуницираме без да зборуваме, но отсекогаш ни одело многу лесно. Тоа е можеби така затоа што сме многу слични еден со друг, па често сме синхронизирани во начинот на кој размислуваме. Џени и Крис не забележуваат. Тие немаат потреба да комуницираат со никого на тивок начин. Зборовите им излетуваат од уста без разлика дали требало или не.

Крис ме фаќа за рака за да ми го привлече вниманието. Кога се вртам кон него, ме бакнува. „Изгледаш убаво вечерва“, ми шепоти.

Му се насмевнувам. „Фала ти. Ни ти не изгледаш лошо“.

„Сакаш да преспиеш кај мене вечерва?“

Се замислувам, но Џени се врти кон нас и одговара за мене. „Не може да ме остави сама вечерва. Јас сум малолетничка која наредните четири часа ќе ги помине во консумирање алкохол, а можеби и некоја илегална супстанца. Ако таа остане кај тебе, кој ќе ми ја држи косата додека повраќам сабајле?“

Крис ги крева рамениците. „Џона?“

Џени се смее. „Знаеш дека Џона има типични родители кои сакаат тој да биде дома до полноќ“.

„Џона само што заврши средно“, вели Крис, зборувајќи наместо Џона како тој да не е на предното седиште и да не го слуша разговорот. „Редно е да собере храброст и да биде излезен цела ноќ“.

Кога Крис го кажува тоа, Џона ја запира колата на бензинска станица. „Му треба нешто на некој?“ прашува Џона игнорирајќи го целиот разговор.

„Да, ќе се обидам да купам некое пиво“, вели Крис откопчувајќи го сигурносниот појас.

Тоа ме засмева. „Личиш на осумнаесет годишник. Нема да ти продадат пиво“.

Крис ми упатува широка насмевка, прифаќајќи го коментарот како предизвик. Излегува од колата за да влезе во бензинската, а Џона оди да стави бензин. Се наведнувам и си земам едно од Џоли Ранчер бонбоните со вкус на лубеница што Џона секогаш ги остава во преградата. Вкусот на лубеница е најдобар. Не можам да разберам како би можело некој да го нејќе. Но, изгледа тој го нејќе.

Џени го откопчува сигурносниот појас и седнува на задното седиште до мене. Ги свиткува нозете под себе и се врти кон мене. По нејзиниот поглед можам да препознаам дека станува збор за неволја, ми вели, „Мислам дека ќе имам секс со Џона вечерва“.

За првпат по долго време, се чувствувам исполнето, но не на добар начин. Имам чувство како да сум полна со густа вода. Можеби дури и кал. „Само што наполни шеснаесет“.

„И ти беше на таа возраст кога за првпат имаше секс со Крис“.

„Да, ама ние се гледавме многу подолго од два месеци. И сè уште се каам. Болеше ненормално многу, траеше можеби минутка и тој мирисаше на текила“. Застанав бидејќи звучев како да ги навредувам вештините на дечко ми. „Се подобри“.

Џени се смее, па со воздишка се наведнува на седиштето. „Чувствувам дека е за пофалба тоа што чекав два месеци“.

Сакам да се смеам бидејќи два месеци се ништо. Повеќе би сакала да чека една цела година. Или пет.

Не знам зошто сум толку против ова. Во право е - јас бев помлада од неа кога станав сексуално активна. Ако треба да ја изгуби невиноста со некој, тоа барем е некој кој знам дека е добра личност. Џона никогаш не би ја искористил. Всушност, тој ја знае

Џени веќе една година и никогаш не проба да ѝ се пушти пред да наполни шеснаесет години. Тоа неа ја нервираше, ама мене ме натера да го почитувам.

Воздивнувам. „Невиноста се губи еднаш, Џени. Не сакам тој момент да се случи додека си пијана во непозната куќа и имаш секс на туѓ кревет“.

Џени ја движи главата од една на друга страна како да размислува за она што ѝ го кажав. „Тогаш, можеби можеме да го направиме тоа во колава“.

Се смеам, но не дека е смешно, туку дека таа ме исмева мене. Така јас ја изгубив невиноста со Крис. Стиснати на задното седиште од Аудито на татко му. Апсолутно не беше интересно - беше засрамувачки. И иако се подобровиме, ќе беше убаво ако нашиот прв пат беше нешто за кое што ќе имавме поубави спомени.

Не сакам ни да мислам на ова. Ни да зборувам. Токму заради ова е тешко помалечката сестра да ти биде и најдобра другарка. Во исто време сакам да бидам возбудена за неа и да ја ислушам, но сакам и да ја заштитам за да не ја направи истата грешка како мене. Секогаш го сакам подоброто за неа.

Ја погледнувам искрено, обидувајќи се да не звучам како да сум ѝ мајка. „Ако сакаш да се случи вечерва, барем биди трезна“.

Џени превртува со очите и кога Џона ја отвора вратата, таа се враќа на предното седиште.

И Крис се врати. *Без пиво*. Ја треска вратата и ги свиткува рацете над градите. „Стварно е тапа да имаш бебешко лице“.

Се смеам и му го допирам образот, вртејќи го кон мене. „Мене ми се допаѓа твоето бебешко лице“.

Успевам да го насмеам. Се наведнува и ме бакнува на уста, но веднаш се трга. Го потчукнува седиштето на Џона. „Ај пробај ти“. Крис вади пари од џебот, се наведнува накај предното седиште и му ги остава парите во преградата.

„Не мислиш дека таму ќе има доволно алкохол?“
прашува Џона.

„Ова е најголемата матурска забава за годинава. Сите од четврта година ќе бидеме таму и сите сме малолетни. Секое засилување ни е добредојдено“.

Џона неволно ги зграпчува парите и излегува од колата. Крис повторно ме бакнува, но овој пат со јазик. Сепак, брзо се трга. „Што имаш во устата?“

Го грицкам бонбончето за да го скршам. „Бонбонче“.

„Сакам и јас“, ми вели доближувајќи ја устата до мојата.

Џени офка од совозачкото седиште. „Престанете. Ве слушам како се лигавите“.

Крис се трга насмеан со парче Џоли Ранчер во устата. Го грицка додека го закопчува сигурносниот појас. „Поминаа шест недели откако завршивме средно. Кој прави матурска забава шест недели подоцна? Не дека се жалам. Само мислам дека досега требаше да имаме завршено со матурските забави“.

„Не се шест, туку четири недели“, велам.

„Шест“, ме поправа. „11 јули е денес“.

Шест?

Се обидувам од Крис да го прикријам ненадејниот напад на напнатост во секое мускулче од моето тело, но не можам да не изреагирам на ова што го кажа. Секој дел од мене се вкочанува.

Не се поминати шест недели. Нели?

Ако поминаа шест недели... тоа значи дека мене ми доцни две недели.

Срање. Срање, срање, срање.

Багажникот од колата на Џона се отвора. Јас и Крис се вртиме и го гледаме Џона како го треска багажникот и се упатува кон возачката страна. Влегува во колата со горда насмевка.

„Мочко“, Крис мрмори тресејќи ја главата. „Не ти побара ни лична карта?“

Џона ја стартува колата и почнува да врти на-назад. „Сè е до самодовербата, другар“.

Гледам како Џона преку седиштето ја фаќа Џени за рака.

Погледнувам надвор низ прозорецот; стомакот ми се грчи, дланките ми се потат, срцето ми чука забрзано, а со прстите полека ги бројам деновите од мојата последна менструација. Воопшто немав помислено. Знам дека на матурската забава немавме секс, Крис беше начукан. Очекував да добијам деновиве мислејќи дека поминат е само еден месец од матурската. Четворицата бевме презафатени летово правејќи ништо, па јас не ни помислив на тоа.

Дванаесет дена. Ми доцни дванаесет дена.

* * *

Постојано мислам на тоа на оваа матурска забава. Сакам да ги позајмам клучевите од колата на Џона, да возам до некоја аптека што работи 24/7 и да земам тест за бременост, ама тоа ќе го натера да ми поставува прашања. А Џени и Крис ќе забележат дека ме нема. Наместо тоа, јас морам да ја поминам вечерва слушајќи прегласна музика, музика што можам да ја почувствувам како ми пука во коскиве. Во секој кош од куќава има испотени тела, нема каде да побегнам. Се плашам да пијам бидејќи ако сум бремена, немам поим што може да се случи. Никогаш не сум размислувала многу за бременост, па не знам колку алкохол може да му наштети на фетусот. Нема ни да пробам.

Не ми се верува што ми се случува.

„Морган!“ ми вика Крис од другата страна на собата. Качен е на маса заедно со уште еден тип.

Играат игра во која стојат на една нога и наизменично пијат шотови додека еден од нив не падне. Ова му е омилена игра за пиење на Крис, а јас пак, најмалку сакам да бидам со него, но тој ми мавта да одам. Пред да стигнам до другата страна од собата, другиот тип паѓа и Крис крева тупаница во знак на победа. Само што стигнувам до него, тој скока од масата, ги обвива рацете околу мене и ме повлекува кон него.

„Досадна си“, ми вели. Ми ја доближува неговата чаша до устата. „Пиј. Биди весела“.

Ја туркам чашата. „Вечерва јас возам накај дома. Не сакам да пијам“.

„Не, Џона ќе вози. Ти можеш да пиеш“. Крис повторно се обидува да ми даде пијалак, ама јас повторно го туркам.

„Џона сакаше да пие, па му реков дека јас ќе возам“, лажам.

Крис погледнува наоколу забележувајќи некој во близина. Му го пратам погледот и го гледам Џона со Џени, која ги свиткала нозете во неговиот скут. „Ти ќе бидеш трезниот возач вечерва, нели?“

Џона ме погледнува пред да му одговори на Крис. Имаме две секунди тивок разговор, но Џона успева да ми го прочита изразот и да сфати дека треба на Крис да му каже дека ќе пие.

Џона ја навалува главата во знак на љубопитност, а потоа погледнува во Крис. „Не, ќе се начукам“.

Крис ги спушта рамената и го врти погледот кон мене. „Добро. Изгледа ќе треба сам да се забавувам“.

Се обидувам да не бидам навредена од неговите зборови, но тешко ми оди. „Сакаш да кажеш дека не сум забавна кога сум трезна?“

„Забавна си. Но, пијаната Морган ми е омилена“.

Леле. Ова некако ме растажува, ама пијан е, па ќе му простам за навредиве, иако е само за да

избегнам расправија. Не сум расположена. Имам многу поважни работи на ум.

Со двете раце го потапкувам на градите. „Е па, пијаната Морган нема да биде тука вечерва. Оди најди си луѓе со кои ќе можеш да се забавуваш“.

Само што го кажав тоа, некој го грабнува Крис за рака и го одвлечкува кај масите. „Реванш!“ вели типот.

Па, колку сум трезна, веќе не е грижа на Крис. Ова си го сфаќам како можност да избегам од него, од бучавава и од луѓево. Излегувам од задната врата, на потивката страна од забавата каде има премногу свеж воздух. Веднаш до базенот има празна столица. Иако има пар во базенот за кој сум речиси сигурна дека прави нешта кои се нехигиенски за во базен за пливање, некако помалку непријатно ми е отколку да бидам внатре во куќата. Го местам столот за да не ги гледам, се навалувам и ги затворам очите. Во следните неколку минути се обидувам да не се опседнувам околу тоа кои симптоми сум ги имала или не во изминатиов месец.

Немам ни време да почнам да размислувам што сево ова може да значи за мојата иднина, кога слушам стол како се влече по бетонот зад мене. Не сакам ни да ги отворам очите за да видам кој е. Моментално не можам да се соочувам со Крис и неговото пијанство. Не можам ни со Џени и нејзината комбинација од вино, трева и шеснаесет години.

„Добро си?“

Издишувам во знак на олеснување кога го слушам гласот на Џона. Ја навалувам главата и ги отворам очите, насмевнувајќи му се. „Да, добро сум“.

Изразот на неговото лице ми покажува дека не ми верува, ама сеедно ми е. Нема шанси да му кажам на Џона дека ми доцни менструацијата затоа што под а) не е негова работа, под б) не ни знам

дали сум бремена и под в) Крис е првиот на кој би му кажала ако сум.

„Фала што го излажа Крис“, вела. „Навистина не сум расположена за пиеење вечерва“.

Џона кима во знак на разбирање и ми подава црвена пластична чаша. Забележувам дека држи две, па земам една. „Газиран сок е“, вели. „Најдов една лименка закопана во еден од фрижидерите“.

Пивнувам една голтка и си ја навалувам главата назад. Газираниот сок е барем повкусен од алкохол. „Каде е Џени?“

Џона ја крева главата кон куќата. „Пие шотови на масата. Не можев да гледам“.

Офкам. „Премногу ја мразам играта“.

Џона се смее. „Како завршивме со луѓе кои се сосема спротивни од нас?“

„Знаеш како велат, спротивностите се привлекуваат“.

Џона ги крева рамениците. Тоа е чудно. Зјапа во мене накратко, а потоа погледнува на страна и вели, „Слушнав што ти рече Крис. Не знам дали тоа е причината што си тука, но се надевам дека знаеш дека тој не го мисли тоа. Пијан е. Го знаеш каков е на вакви забави“.

Ми се допаѓа тоа што Џона го брани Крис. Иако Криснамоментизнаедабидемалкунечувствителен, јас и Џона знаеме дека тој има поголемо срце од нас двајцата заедно. „Кога ова би го правел постојано, можеби би била лута, но на матурска забава сме. Го сфаќам, се забавува и сака и јас да се забавувам со него. На некој начин и во право е. Пијаната Морган е многу подобра од трезната Морган“.

Џона остро ме погледнува. „Искрено, не се согласувам со тоа“.

Кога го вели тоа, го тргам погледот од неговите очи и погледнувам во мојот пијалак. Го правам

ова затоа што се плашам од тоа што се случува моментално. Се чувствувам исполнето, но овој пат на добар начин. Празнината сега е заменета со топлина, треперење и срцебиење затоа што се чувствувам како да ја најдов причината за празнината што ја чувствував во изминативе неколку недели.

Џона.

Понекогаш кога сме сами ме гледа на начин на кој што веднаш штом го тргне погледот прави да чувствувам празнина. Тоа е чувство кое никогаш не сум го осетила додека ме гледа Крис.

Ова сознание ме преплашува до смрт.

До неодамна, целиот мој живот го поминував без да го искусам ова чувство. Но сега, кога ова чувство исчезнува, ми се чини дека и дел од мене исчезнува.

Си го покривам лицето со дланките. Од сите луѓе на светот покрај кои би сакала да бидам, навистина е ужасно што знам дека Џона Саливан е на врвот од листата.

Како моите гради да биле во потрага по парчето што недостасува, а Џона го држи во неговата тупаница.

Станувам. Морам да побегнам од него. Јас сум вљубена во Крис, па непријатно ми е и ме прави нервозна да бидам насамо со неговиот најдобар пријател и да ги имам сите овие чувства. Можеби газираниот сок прави да се чувствувам вака.

Или стравот дека можеби сум бремена.

Можеби нема врска со Џона.

Стојам само пет секунди кога од никаде се појавува Крис. Неговите раце се обвиткуваат околу мене баш пред да нè турне во базенот. Воедно сум и изнервирана, ама и полесно ми е затоа што морав да избегам од Џона. А сега тонам во длабокиот дел од базен во кој немав намера да влегувам целосно облечена.

Испливувам на површина во исто време со Крис, но пред да почнам да му се дерам, ме повлекува и ме бакнува. Му возвраќам оти ми е потребна дистракција.

„Каде е Џени?“ Јас и Крис погледнуваме нагоре, а над нас виси Џона и зјапа во Крис.

„Не знам“, вели Крис.

Џона ги превртува очите. „Те замолив да внимаваш на неа. Пијана е“. Џона се упатува во куќата да ја најде Џени.

„Па и јас сум“, вели Крис. „Никогаш не барај од пијан да чува друга пијана личност!“ Крис се поместува малку за да може да го допира дното, па ме повлекува со него. Си го потпира грбот на сидот од базенот и ме мести пред него за да можам со рацете да се држам за неговиот врат. „Извини за она што го реков преѓеска. Ниедна верзија од тебе не е здодевна“.

Ги собирам усните и ми олеснува тоа што тој сфати дека беше идиот.

„Само сакам да ти биде забавно вечерва. Мислам дека не ти е“.

„Сега ми е“. Се насмевнувам со сила бидејќи не сакам тој да го забележи немирот во мене. Колку и да сакам да не обрнувам внимание, не можам да не се грижам додека не сум сигурна. Се грижам за себеси, за него, за нас, за детето што можеби ќе го донесеме на свет многу порано пред да бидеме спремни. Не можеме да си го дозволиме ова. Не сме подготвени. Не сум ни сигурна дали Крис е човекот со кој сакам да го поминам остатокот од мојот живот. А тоа е нешто за кое мораме да бидеме сигурни пред да создадеме бебе.

„Сакаш да знаеш што ми е омиленото нешто кај тебе?“ прашува Крис. Маицата ми лебди над водата, па тој го фаќа предниот дел и ми го пика во фармерките. „Ти си жртвувач. Не знам дали тоа е

вистинскиот збор, но тоа си ти. Правиш нешта што не сакаш да ги правиш само за да им го подобриш животот на луѓето околу тебе, пример, тоа што си трезниот возач. Тоа не те прави здодевна. Те прави херој“.

Се смеам. Кога е пијан, Крис почнува да дели комплименти. Некогаш го исмејувам за тоа, ама потајно ми се допаѓа.

„Сега треба да кажеш нешто што тебе ти се допаѓа кај мене“, вели тој.

Погледнувам нагоре и налево, како да треба добро да размислам. Ме притиска од страна задевајќи ме.

„Ми се допаѓа тоа што си многу забавен“, велеам. „Ме смееш дури и кога ми одиш на нерви“.

Крис се насмевнува и му се појавува дупче во средината на вилицата. Има прекрасна насмевка. Ако сум бремена и имаме дете заедно, се надевам дека барем ќе ја има неговата насмевка. Тоа е единствената позитивна работа на која што може да ми текне во целава ситуација.

„Што друго?“ прашува тој.

Ја кревам раката и му го допирам дупчето на вилицата, целосно подготвена да му кажам дека му ја сакам насмевката, но наместо тоа велеам „Мислам дека еден ден ќе бидеш прекрасен татко“.

Не знам зошто го реков тоа. Можеби само сакам да видам што мисли. Да видам како ќе изреагира.

Се смее. „Секако дека ќе бидам. Клара ќе ме сака“.

Ја навалувам главата. „Клара?“

„Мојата идна ќерка. Веќе ѝ дадов име, но сè уште размислувам за машко име“.

Превртувам со очите. „Што ако твојата идна сопруга го мрази тоа име?“

Рацете му се лизгаат од вратот и ми ги фаќа образите. „Нема да го мразиш“. И ме бакнува. Иако неговиот бакнеж не ме исполнува како погледите на Џона, во моментов чувствувам утешна сигурност. Во неговите зборови. Во неговата љубов кон мене.

Што и да се случи утре откако ќе го направам тестот за бременост... Сигурна сум дека тој ќе ме поддржи. Таков е Крис.

„Дечки, треба да одиме“, вели Џона.

Јас и Крис се раздвојуваме и погледнуваме нагоре кон Џона кој ја држи Џени. Рацете ѝ се обесени околу неговиот врат, а лицето ѝ е прилепено за неговите гради. Таа офка.

„Ќе реков да не се качува на масата“, мрмори Крис излегувајќи од базенот. Ми помага да излезам и колку што можеме ја цедиме облеката од вода пред да се упатиме кон колата на Џона. Имаме среќа што седиштата се кожни. Седнувам на возачкото седиште бидејќи Крис мисли дека Џона има пиено. Џона седнува на задното седиште со Џени. Кога заминуваме од забавата, Крис врти песни на радиото.

На една од станиците почна „Bohemian Rhapsody“, па Крис го појачува звукот и почнува да пее. После неколку песни, му се придружува и Џона.

Изненадувачки, тивко им се приклучив и јас. Нема шанси човек да не ја запее песнава штом ја слушне додека вози. Дури и ако личноста е преплашена од бременост на само седумнаесет години, додека има чувства кон личноста од задното седиште наместо кон личноста што седи на совозачкото место.

Крис пее гласно, „Мамоооо... животот што-туку започна“.

Ја навалувам главата на потпирачот и шепотам, „Но јас сега уништив сè...“

Втора глава

Клара

Седумнаесет години подоцна

Погледнувам во моето седиште и се навалувам. Како и обично, во пукнатините од кожата има трошки од непознат извор. Го грабнувам ранецот и го зафрлувам на задното седиште, а потоа фрлам и една стара кеса од брза храна како и две празни шишиња од вода. Се обидувам да ги исчистам трошките. Мислам дека тоа се трошки од лебот од банана што Лекси го јадеше минатата недела. Или можеби се трошки од ѓеврекот што го јадеше утрово на пат кон училиште.

На подот меѓу нозете има неколку извиткани оценети тестови. Се наведнувам да ги земам пред да го исправам воланот, но одлучувам да ги оставам каде што се. Не вреди да умреш само за колата да ти биде уредна.

Кога стигнувам кај знакот стоп, застанувам и размислувам за оваа одлука. Можам да продолжам да возам кон дома каде што целото семејство се подготвува за една од нашите традиционални роденденски вечери или, можам само да завртам и да се вратам назад кон врвот на ридот каде штотуку поминав покрај Милер Адамс кој стоеше на страна од патот.

Тој ме одбегнуваше лани, но без разлика колку беа чудни работите меѓу нас, не можам во вакво